

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre 23-12-2016, la representació processal de la Sra. M.C.D.S.S.N. va presentar demanda laboral en reclamació de quantitat en contra de la Sra. M.D.F.D.C.S. com a titular administrativa del negoci "XXX", radicat a CANILLO.

Demanava la condemna de la demandada a satisfer-li en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat, improcedent i fet de forma indeguda l'import provisional de 8.021,58.-euros, el tot a cotitzar a la CASS, més els interessos legals a partir de la contesta a la demanda i les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la demandada es va oposar a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació i la imposició de totes les costes processals a la demandant.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 14-05-2018, decidint :

“Que desestimant en la seva totalitat la demanda formulada per la Sra. M. C. D.S.S.N., ha de condemnar aquesta darrera a satisfer les despeses processals causades segons allò previst a l'anterior Fonament de Dret Cinquè, a la part defenent, Sra. M.D. F.D.C.S. .”

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la Sra. M.C.D.S.S.N. demanant la seva revocació i que es dictes una nova estimant íntegrament les seves pretensions i condemnant a la contrapart a pagar-li l'import de 7.068,80.-euros, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal de la Sra. M.D.F.D.C.S. demana la confirmació íntegra de la sentència d'instància amb imposició al recurrent de les costes d'aquesta alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat que des del mes de desembre del 2013, la Sra. D.S.S.N. treballava fent tasques de neteja pel negoci “XXX” del qual n'és titular la Sra. D.C.S.

A partir del 23-10-2016, la treballadora es va trobar de baixa mèdica.

La relació laboral es va extingir com a conseqüència del seu

acomiadament disciplinari mitjançant carta del 21-10-2016, enviada el 22-10-2016 i rebuda el 24-10-2016, que diu :

“Distingida Senyora,

Des que Vostè ha reprès la seva feina, en acabar-se el seu període de vacances, la seva actitud ha esdevingut insuportable per l'empresa, i és ja constitutiva de situació de mereix sanció disciplinària.

El passat dimarts dia 18 Vostè es va queixar de males maneres del seu horari. Abans ja m'havia dit que no li convenia, i jo havia fet esforços, com bé li consta, per adaptar-li al màxim a la seva conveniència.

Però el dimarts passat, dia 18, Vostè em va dir literalment, i grollerament, que no li convenia el seu nou horari perquè tenia moltes hores de descans. Massa. Jo li vaig respondre que el li havia adaptat el millor possible, tenint en compte la seva invalidesa. I Vostè em va respondre que, per temes de salut, precisament, no podia estar tan de temps parada. Més tard, aquell mateix dia, em va telefonar, tot dient-me que jo podria tenir-li més consideració canviant-li el seu horari, i demanant-me, a més, que la canviés de lloc de treball, perquè no volia anar segons a quins indrets a fer les tasques de neteja. Jo li vaig respondre educadament que, com Vostè ja veia, això no era possible, doncs la meva empresa és petita, i la feina s'ha de realitzar sense tenir gaires possibilitat d'elecció de lloc.

Ahir dia 20 d'octubre -dia de descans setmanal de Vostè-, a les 16:37, em va telefonar molt alterada, cridant. Des d'ara li dic que va donar la circumstància que quan em va trucar em trobava en companyia de dues persones. I aquestes la van sentir, perquè com bé Vostè sap, jo la vaig avisar a Vostè que posaria el telèfon en altaveu, a tall de poder millor acreditar la nostra conversa. Vaig fer-ho en denotar el seu to ferotge. Avisant la expressament a Vostè abans d'activar l'altaveu, com de ben segur recorda.

Vostè va dir cridant que volia un calçat de seguretat, unes ulleres, una màscara i uns guants. Quan sap que Vostè té tot això des del dia 13 d'octubre. Quan jo li vaig que ja ho tenia, em va dir que sí que li ho havia donat, però que li ho havien agafat de la seva bossa, dient-me que jo li ho havia pres, o algú altre de l'empresa.

A continuació Vostè em va dir que avui a primera hora volia tornar-se a fer visitar pel metge expert en medicina del treball per prevenció de riscos. Al qual jo li

vaig respondre que això ja s'havia fet quan Vostè va acabar la baixa laboral, fa poques setmanes.

Llavors Vostè em va tractar de mentidera! juntament amb la meva advocada. I, finalment em va dir que era una desvergonyida i una maltractadora i desconsiderada; i després, em va penjar el telèfon.

Considero que aquesta conducta s'encabeix en l'apartat 6 de l'article 104 del Codi de Relacions laborals, i que constitueix una falta molt greu de manca de respecte i consideració a l'empresari; pel qual, fent aplicació de l'apartat c) de l'article 105 del cos legal referit, li comunico per la present el seu acomiadament disciplinari a comptar d'avui, a partir del moment que rebí aquesta carta.

La seva liquidació queda a la seva disposició de manera immediata.

Amb el ben entès que agrairé que retorni a l'empresa el seu equip de protecció individual."

El tribunal va jutjar d'una part que la situació de baixa mèdica esdevinguda a partir del 23-10-2016 no havia impedit l'enviament de la carta de comiat el 22-10-2016, i que la mateixa desplegues els seus efectes al final de la baixa, el 28-11-2016.

D'altra part, va considerar que els fets exposats en la carta eren provats i proporcionals a les faltes imputades.

II.- El primer que cal dir és que la part recurrent torna a afirmar en el punt cinquè del seu escrit de greuges que va ser acomiadada de forma indeguda tot i trobant-se de baixa mèdica. Però no exposa, cap argument ni cap greuge al respecte, i res permet rebatre l'encertada motivació del tribunal unipersonal exposada en el fonament TERCER de la resolució criticada relatiu a les modalitats del comiat.

Pel que fa a la forma del comiat, només volem indicar que la carta del 18-10-2016, és prou detallada ja que conté tots els elements suficients per a saber quins fets fonamenten el comiat i en quina data s'haurien comés així com la qualificació de la falta, i que per tant permet a la treballadora defendre's i al tribunal poder exercitar el control degut.

III.- Quant al fons, la part recurrent fonamenta el seu recurs sobre la consideració que el tribunal hauria fet una indeguda valoració de la prova en relació a la testifical practicada en la persona de la Sra. V.D.S. Argumenta que és a l'empresari provar la falta reprotxada i que no ho ha aconseguit ; que la Sra. V. ha afirmat que mai ha existit cap insult a excepcions d'expressions com mentider ; que el tribunal no ha pres en compte que l'empresària també es trobava excitada i cridant ; que per tant la falta de respecte i consideració seria mútua i que finalment no existeix el supòsit de l'article 104.6 del codi de relacions laborals.

Sobre el caràcter justificat del comiat, és cert que pertany a l'empresari provar la realitat de la falta que invoca com a fonament del comiat disciplinari que practica i que la mateixa correspon a una falta tipificada com a molt greu.

D'altra banda, tota falta comesa per una persona treballadora s'ha de qualificar com a lleu, greu o molt greu, tenint en compte la importància, la transcendència o la intencionalitat així com les circumstàncies concurrents (article 101 del Codi de Relacions Laborals). Per tant, malgrat el debat judicial de primera instància entre les parts quasi no ha evocat la qüestió de la proporcionalitat de l'acomiadament, aquesta darrera forma part de la problemàtica de la seva justificació, i s'ha de tenir en compte a l'hora de determinar si un comiat és justificat.

En el present cas, s'invoca l'article 104.6 del Codi de relacions laborals que defineix com a falta molt greu *"Els maltractaments de paraula o d'obra, l'abús d'autoritat o una falta greu de respecte i consideració a l'empresari, a les persones delegades per l'empresa, i també als altres treballadors i al públic en general."*

Concretament, la carta es refereix essencialment al fet d'haver, en data 18-10-2017, parlat de manera grossera a la Sra. D. C. S. i el 20-10-2017 d'haver-li cridat i dit mentidera, desvergonyida, maltractadora i desconsiderada, i després, penjar-li el telèfon.

Ara bé, constatem que la prova practicada permet confirmar la versió de l'empresària.

En particular, constatem que si en la seva confessió en judici la treballadora va negar estar alterada quan havia trucat a l'empresària per telèfon i al contrari va afirmar que havia trucat de manera normal i amb educació, afegint que l'empresària tampoc li havia parlat malament (però si en to alt), no obstant això, en aquesta alçada, invoca el caràcter recíproc de la falta de respecte.

En tot cas, no nega ara haver tractat la Sra. D.C.S. de "mentidera" sinó que critica la valoració efectuada per la Batlle de les manifestacions de la Sra. A.P.V.D.S. (folis 48 i 158).

Aquesta senyora explica que era present el 20-10-2016 quan la Sra. D.C.S. va rebre la trucada i com la va veure amoïnada al contestar, i la va sentir dir a l'interlocutor que posava l'altaveu del telèfon, de tal manera que havia sentit tota la conversa.

La part recurrent invoca el fet que la Sra. V. va manifestar que cap de les dues s'havia insultat, i això és veritat, però no és al testimoni qualificar les paraules que es van pronunciar sinó d'indicar quines es van dir i com.

I justament la Sra. V. va ser molt clara en indicar que la persona que havia trucat, sia la Sra. D.S.S.N., era molt alterada i cridava i que havia tractat la Sra. D.C. de "*poca vergonya*" i "*desconsiderada*" i que si bé ella considerava que no s'havien insultat va confirmar que s'havia parlat de mentider i de ser una persona faltada de consideració. També va confirmar que després d'haver pronunciat aquestes paraules i que la Sra. DE CASTRO li hagués dit que havia persones escoltant, la Sra. D. S. va penjar el telèfon.

Aquests elements permeten confirmar els fets reprotxats a l'assalariada i exposats en la carta de comiat.

En tot cas, no sabem el que la Sra. D.S.S.N. o la Sra. V. consideren com a insult (paraula que es diu amb la intenció d'ofendre algú), però el cert

és que la llei no fa servir aquest terme, sinó que, de forma més genèrica, es refereix a uns maltractaments de paraula o d'obra, o una falta greu de respecte i consideració a l'empresari, els quals poden revestir formes diverses.

Ara bé, en el nostre cas, tenint a més en compte les circumstàncies concurrents, tot i el desacord que podia existir entre les parts sobre l'organització del treball de l'assalariada, considerem que el fet per una empleada de comportar-se de tal manera amb la seva superior jeràrquica en el marc de la relació laboral és constitutiva de la falta molt greu de l'article 104.6 donat que aquest comportament, incompatible amb el degut respecte i que ofensa greument la persona, fa impossible la continuació d'aquesta relació.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

IV.- La desestimació del recurs comporta la imposició de les costes d'aquesta alçada a la part apel·lant vençuda.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la representació processal de la Sra. M.C.D.S.S.N. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 14-05-2018 que confirmem íntegrament, imposant a la mateixa les costes judicials de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.